

Mitjans de comunicació de tot el planeta dedicaren la setmana passada grans titulars a la separació quirúrgica de les siameses iranians. És un tema que no m'interessava ni m'interessa. A una altra persona li podria interessar, i ho comprenc. Realment, ¿a quantes? ¿Quantes siameses hi ha sense separar que no surten a la tele? Tot i el suport que mediàticament puga tenir un tema com aquest, les acrobàcies ètiques amb què l'han tractat la majoria dels atletes morals dels mass media em provoquen una gran arcada gòtica nascuda des de la més íntimes profunditats dels bubells. Aquest rebuig que manifeste pense que deixa de ser una violenta hipèrbole si abans deixe clar que allò que em preocupa no és l'existència d'un debat ètic i seriós sobre aquest assumpte. En absolut. És digne i necessari dins del seu camp científic. És tota una altra cosa. Em crema que els opinadors benestants de la indústria de la comunicació, de la dreta i de l'esquerra, aprofiten aquesta mena de notícies morbofestives del gremi de la medicina per a transformar les seues lamentables acrobàcies ètiques en uns extraordinaris salts al buit sense xarxa; aqueixa xarxa, evidentment moral, que en canvi sí que van instal·lar -i de forma doble, com sempre- quan es dedicaren a reproduir, per activa o per passiva, la propropaganda ianqui a favor de la guerra contra Iraq. He pogut escoltar tota mena d'al·legats morals sobre la necessitat de posar l'existència de vida per davant de la qualitat de la vida, des de les cavernes de periòdics com ABC, La Razón, La Vanguardia, L'Avui..., i des de totes les emissores de ràdio i televisió. Quan EEUU invadí Iraq s'emprava també com a justificació moral aquest argument, però tot just a l'inrevès: la qualitat de vida per davant de l'existència de vida. ¿En què quedem, doncs? Hipòcrites.